

2 Förskolebarn bygger framtidens Malmö

I Malmö involveras förskolebarn i stadsplanering och stadsutveckling. Det börjar i en begränsad omfattning när en grupp barn på en förskola tänker och tycker till om sin närmiljö. För att kunna kommunicera sina tankar och idéer bygger de modeller som visar hur närmiljön skulle kunna se ut. En tjänsteperson på gatukontoret uppmärksammar arbetet, visar intresse och väljer att möta barnen för att samtala med dem i syfte att förstå deras tankar, önskningsar och idéer. Pedagoger och barn upplever det mycket ovanligt och motiverande att det finns en mottagare för deras arbete. Exemplet låter tala om sig, både inom förskolevärlden och bland dem som arbetar med stadsplanering och stadsutveckling i Malmö.

Följder för verksamheten och stadsplanering

Rektorn Annica Boras på den aktuella förskolan säger så här om erfarenheterna:

FN:s globala mål är inte alls för stora för våra barn utan kan konkretiseras som på Johanneslusts förskola, genom att barnen får arbeta kreativt med sin närmiljöns utvecklingsmöjligheter. Våra femåringar fick uppleva kraften i att göra sina röster hörda; se att deras tankar, skisser och modeller blev till faktisk utveckling av stadsmiljön. Våra kollegor som arbetar med

stadsutveckling och innovation i andra förvaltningar i Malmö fick insikt om hur berikande det är för byggprojekt när barnen får vara med och tänka. Vi är ganska säkra på att barnens och pedagogernas förståelse för vad barns delaktighet och inflytande kan bli, när det är på riktigt, kommer att lämna synliga spår inte bara i staden utan också i förskolans praktik och i förlängningen också i barnens förståelse av och känsla för demokrati.

Annica Boras tycks ha rätt när hon menar att barnen kan medverka till att sätta synliga spår i staden som påverkar stadens framtid. Hon får medhåll av Andreas Schönström, kommunalråd i Malmö med ansvar för trafik och stadsplanering. Han säger:

Den stad som barnen får vara medskapare i blir den jämlika staden. Barnens perspektiv är det vi alla kan lära av, gammal som ung. Fungerar stadsmiljön för barn? Är trafiken säker för våra barn? Har de tillgång till grönområden och parker? Om svaret är ja, då vet vi att inte bara barnen kommer att uppskatta stadsmiljön och vara trygga i trafiken, utan ALLA kommer att uppleva detsamma. Dessutom: barnens fantasi är det bästa verktyget för ett samhälle att ompröva ”gamla sanningar”, ge saker ny användning och hitta nya vägar.

Schönströms inställning har gjort avtryck på den pedagogiska verksamheten i Malmös förskolor. Samarbetet med stadsutvecklare och stadsplanerare utvecklas och tar nya former. Kännetecknande för samarbetet är att barnen får ta itu med riktiga uppgifter och därmed riktiga utmaningar. Vi börjar där.

Riktiga utmaningar och riktiga mottagare

Låt oss först reda ut vad vi menar med riktiga utmaningar. En riktig utmaning kan handla om det lilla och nära, men också om det övergripande och stora. Utmaningen kan formuleras av barnen eller av samhället. Stora utmaningar som gäller vår fram-

tid finns utmärkt formulerade och förankrade i FN:s 17 globala mål (www.globalamalen.se/). Det finns, och kommer alltid att finnas, utmaningar som mänskligheten behöver hitta lösningar på. En del utmaningar, som till exempel att leva upp till de 17 globala målen och att skapa en hållbar värld, är välkända av mänskligheten. Andra kan dyka upp plötsligt. Det senaste exemplet i skrivandets stund är att hitta skydd och botemedel mot spridning av covid-19. Det är rimligt att anta att nya och i dag oförutsedda utmaningar kommer att dyka upp hela tiden. Rincón-Gallardo (2019) menar att om lärande kopplas till att de som lär tar itu med angelägna frågor och utmaningar så leder lärandet till en befrielse. En tillfredsställelse som går bortom glädjen över ett betyg eller antal rätt på ett prov. Lärandet är helt enkelt kopplat till att lösa verkligt angelägna utmaningar. Vårt första krav på ett utmanande lärande är alltså att det handlar om relevanta och autentiska utmaningar.

Vårt andra krav är att de idéer och lösningar som lärandet resulterar i också har en mottagare. En mottagare som är verkligt intresserad av vad barn lär, tänker och kommer fram till. Med tanke på att barnkonventionen blev lag i Sverige 1 januari 2020 är de flesta kommunala förvaltningar och myndigheter ålagda att inte bara räkna med och synliggöra ett barnperspektiv vid beslut, utan också eftersträva att utgå från barns perspektiv när beslut fattas. Det finns en risk att det stannar vid ett lyssnande.

Därför ställer vi ett tredje krav som innebär att mottagaren på något sätt ger en respons som är seriös. Den får aldrig vara i form av beröm, som till exempel: ”bra tänkt”, utan måste relatera barns tankar, idéer och lösningar till något som kan realiseras. Det kan innebära att mottagaren ger tillbaka en lösning på en utmaning med nya frågor, nya utmaningar som har dykt upp längs vägen. Mottagandet kan också innebära att det krävs förtydliganden och kompletteringar av en eller flera lösningar.

Vi har varit med om att förskolebarn när de ställt ut sina modeller, som visar hur de tänker om att utforma en stad, vandrat mellan de olika modellerna och ställt frågor om och till modellerna och till de barn som gjort dem. När ansvariga barn varit närvarande

har dialoger uppstått. Barnen har ofta försökt begripa modellerna genom att vilja ha förtydliganden som till exempel:

Hur kan man ta sig härifrån över till andra sidan, eller vem får vara där på den platsen, eller ...

Seriösa frågor som kan visa vägen för hur ett mottagande kan fungera. Vi har också varit med om att ett ansvarigt kommunalråd i Malmö tagit emot barns förslag uttryckta i modeller och ställt liknande frågor. Det som tycks känneteckna kommunalrådets frågor är viljan att verkligen förstå vad barnen vill kommunicera med sina modeller. Det leder till två saker: att den som frågar får en ökad förståelse av vad modellen är tänkt att kommunicera, och att de som skapat modellen får en förståelse av vad de har kommunicerat. På så sätt kan mottagandet och återkopplingen liknas vid en reception av barnens produktion. Emsheimer, Hansson och Koppfeldt (2005) har skrivit om den nödvändiga receptionen av estetiska produktioner för att reflektion ska kunna uppstå.

Till sist är vårt fjärde krav att barnens idéer och förslag leder till något konkret. Det sista kravet måste naturligtvis kopplas till vad som är realistiskt för situationen. I exemplet ovan finns förslag om att omvandla parkeringsplatser till en skateboardbana eller en swimmingpool, men också till fler blommor, växter och bänkar. Alltså klart realistiska och genomförbara förslag. Swimmingpoolen lär dock få vänta ett tag.

De goda erfarenheterna både från förskolan och från gatukontoret leder till att fler förskolor bjuds in till ett samarbete av fastighets- och gatukontoret.

”Barnens trafikfilm”

Barn från sju förskolor får ett erbjudande att filma olika trafikmiljöer så att fastighets- och gatukontoret får ett underlag som hjälper dem att förstå gatu- och trafikmiljö ur barns perspektiv. Fastighets- och gatukontoret väljer ut ett antal trafikmiljöer som

de är speciellt intresserade av och barnen filmar dessa miljöer. Ett produktionsbolag bearbetar och redigerar barnens filmer till en nio minuters film som heter "Barnens trafikfilm" (se länk i referenslistan). Vi berättar om arbetet på en av de förskolor som var med i projektet, Lekattens förskola.

Lekattens förskola ligger nära Södervärn i Malmö. På avdelningen Pingvinen finns 22 barn i åldern tre till fem år. Barnen är vana vid att jobba i grupp, och pedagogerna strävar efter att barnen ska utveckla de fem förmågorna att kommunicera, att arbeta kollektivt, att tänka kritiskt, att arbeta kreativt och att känna empati/handla empatiskt i alla gruppaktiviteter på förskolan.

VAD ARBETET SKA LEDA TILL

Pedagogerna vill att arbetet med staden ska leda till att barnen blir medvetna om sin möjliga roll i stadens tillblivelse och att de får lust att:

- ta hand om och vårda sin närmiljö och staden där de bor
- utveckla ett växande ansvar och intresse för hållbar utveckling
- kunna och vilja vara delaktiga och ha inflytande i samhället, både i minisamhället förskolan och i staden.

Pedagogerna tänker att barnen upplever att de hjälper till att skapa en bra trafikmiljö genom att filma och sedan prata med Amanda från fastighets- och gatukontoret om sin film. I samtalet introducerar barnen ett nytt begrepp – bilexplosioner – och de utvecklar sina tankar. De berättar att en bilexplosion är när alla börjar köra efter att ha väntat vid rött ljus. Amanda undrar om det är läskigt, men det tycker inte barnen, de tycker det är spännande. De beskriver skillnaden:

- När det är spännande då tycker man inte det är läskigt.
- När det är läskigt betyder det att då vill man inte vara med.
- Dinosaurier är läskiga.

Att filma stads- och trafikmiljöer är bara en del av Lekattens arbete med staden. När pedagoger och barn promenerar i staden iakttar de stadens olika delar. När barnen kommer till förskolan ritar och diskuterar de om det de sett och upplevt i staden. Syftet är att ge alla barn möjlighet att lyfta sin åsikt och att kommunicera och delta i gruppsamtal. Pedagogerna lägger stort värde vid att var och en får uttrycka sina åsikter och upplevelser så att alla blir sedda och hörda. Pedagogerna utgår från att om barnen blir synliga i förskolan, ett minisamhälle, så får de uppleva och leva demokrati och får vara en del i ett vi, uppleva en gemenskap.

Arbetet med stadens trafikmiljö handlar också om skyltar som finns i staden. Barnen skapar egna skyltar till staden som de bygger. Först utgår de från skyltar som finns i en stad, men sedan skapar de skyltar som de tycker ska finnas i staden. På så sätt balanserar arbetet mellan att barnen lär sig kända, befintliga trafikskyltar och deras betydelse, och att de bjuds in i ett arbete att tänka nytt, bortom det kända, det vi redan vet. Uttryckt på annat sätt lär de sig att reproducera känd och nödvändig kunskap, men tillåts också att producera ny kunskap. Det är rimligt att anta att när pedagogerna tillåter en balans mellan dessa som passar den aktuella barngruppen, håller barnen intresset vid liv.

BARNEN BYGGER SIN STAD

I arbetet ställer pedagogerna stora och övergripande frågor till barnen, som:

- Hur kan vi skapa och designa en stad?
- Hur kan vi skapa en ekologiskt och socialt hållbar stad?

Barnen får prova sina idéer, bygga en egen stad i lera och kommunicera sina svar på stora frågor. Det blir en stad med mycket grönytor och plats för lek och mindre trafik. Byggandet leder till ännu fler frågor. Barnen visar stort intresse för olika samhällsfunktioner och vad som behövs för att ett samhälle ska fungera. De

undrar hur el blir till och hur kan vi göra så att bilar inte smutsar ner. Ska vi ha bilar inne i staden eller bara nödvändiga fordon som bussar, ambulanser, polisbilar och brandbilar?

De gör fontäner, en kyrka, en väderkvarn, små hus, höghus, Turning Torso, en rutschkana, träd och en matkorg. Under tiden de skapar sin stad samtalar de:

- A: Jag ska göra träd till staden.
M: Ja, kanske vi ska göra träd, jättemånga träd.
M: Man kommer att dö om det inte finns träd.
A: Men det måste vara palmträd.
M: Nej, man måste inte ha bara palmträd, det kan vara vanliga träd.
V: Jag gör köttbullar och spagetti. Staden behöver ju mat för att leva.
Jag har gjort mycket mat till mataffären.
A: Varför gjorde du mat?
V: Man behöver äta annars kommer man att dö!

ANALYS AV ARBETET

När pedagogerna analyserar barnens byggande menar de att det syns att barnen tidigare har stor erfarenhet av att arbeta tillsammans i grupp. Det märks genom hur de lyssnar och samtalar aktivt med varandra och hjälper varandra att konstruera staden. Pedagogerna tycker sig också kunna se hur barnen utvecklar och använder förmågor som att kommunicera, tänka kritiskt och handla kreativt. Barnen verkar ha utvecklat en lust att göra saker tillsammans och bygger en struktur där det kollaborativa arbetet bidrar till att skapa något meningsfullt.

Pedagogerna lägger märke till att barnen utgår från sina erfarenheter, tidigare kunskaper och upplevelser när de skapar sin stad. De imiterar känd kunskap men använder också sin fantasi när de konstruerar något nytt, till exempel när de gör nya trafikskyltar. Under sina promenader har de fått upp ögonen för vad som finns i en stad, att det behövs vägar och struktur för att det

ska fungera och att vi behöver affärer och sjukhus. När de tittar på kartor över staden blir det tydligt för dem att det finns en tanke och struktur bakom stadens utformning. Att staden ska vara till för alla är något som barnen börjar förstå. Genom intresset för skyltar blir de intresserade av bokstäver och ord. Pedagogerna har arbetat medvetet för att väva in arbetet med staden i förskoleområdets gemensamma tema som handlar om hållbar nutid och hållbar framtid.

Flera gånger har de sett att barnen verkar använda undersökandet av staden som ett verktyg för att närma sig det som är lite farligt eller spännande, som läskiga dinosaurier, döden och bilexplosioner.

Det är inte bara barnen som utvecklas i arbetet, utan även pedagogerna. De har inspirerats att fortsätta lära och utvecklat relevant kunskap om hur de kan arbeta tematiskt så att det blir ur barnets perspektiv. Pedagogerna menar att de måste fråga sig vad barnen går igång på och vad de är nyfikna på just nu. När pedagogerna hittar barnens intresse kan de vara medforskande och utmana barnen genom att erbjuda olika upplevelser.

Förskolans rektor Tina Lo Presti menar att projektet får sin kraft bland annat från ett långsiktigt arbete med att utgå från barnens frågor och intressen. Att försöka förstå vad barnen går igång på och sedan erbjuda utmaningar kopplat till det, såsom samarbetet med fastighets- och gatukontoret och med filmskaparen, ger ett djup. Hon förtydligar:

Det inspirerar pedagogerna och mig att verka i en stad som på olika sätt visar att det här arbetet är möjligt och viktigt.

Barnen bygger framtidens Bunkeflo

Ett annat exempel hämtar vi från barnens arbete på Bladbaggens förskola som ligger i Bunkeflostrand. Förskolan är vackert belägen nära hav och grönområden och nära Gottorps allé, där det ska byggas ett nytt centrum.

På hösten när detaljplaneringen av området tar fart inleder Malmö stad och markägaren Skanska ett samarbete för att involvera förskolebarn och unga i utvecklingen av centrumet.

Barngruppen som arbetar i projektet består av 17 blivande förskoleklassbarn från tre avdelningar på Bladbaggens förskola. I projektet bidrar barnen med innovativa idéer om stadsutveckling för det nya centrumet och väljer ut torget som sin plats att arbeta med. Barn och pedagoger arbetar tillsammans med skisser, modeller och byggen. De samarbetar med stadsplanerare i Malmö stad och byggprojektledare för Skanska.

BARN GÖR FÖRSTUDIER

Det är viktigt att det blir en bra plats för alla som bor i Bunkeflostrand. Barnen kommer att växa upp med det nya centrumet och att få deras input är jätteviktigt. De ska känna sig trygga där och hitta saker att göra i det nya området.

Hållbarhetsspecialist på byggföretaget Skanska, Dagmar Gormsen, förklarar varför det är viktigt att involvera barnen i planeringen av det nya centrumet. Steffanie Esse, strateg för dialog och delaktighet på stadsbyggnadskontoret, håller med:

Ett centrum har flera viktiga funktioner i en stadsdel och barnen har gjort förstudier åt oss. Vi var nyfikna på att höra barnens tankar och idéer hur det ska vara att besöka torget, hur det ska se ut och vad man ska kunna göra där.

Barnens kunskap och arbete är alltså på riktigt, och pedagogerna berättar hur barnen tar sig an uppdraget med stor lust, entusiasm och nyfikenhet. Först pratar barnen om vad som är viktigt i en stad. Det mynnar ut i tre teman att arbeta vidare med.

- Barn har rätt att känna sig trygga.
- Barn ska få leka och röra sig.
- Barn ska få lära sig om naturen.

Därefter sätter barnen igång sitt arbete i förskolans ateljé. De gör en gemensam skiss som utvecklas under flera veckor. Nästa steg är att barnen bygger en gemensam modell som visar det nya torget. Arbetet pågår i flera veckor.

Med hjälp av öppna frågor växer barnens berättelser fram. Pedagogerna strävar efter att vara nyfikna och bekräfta barnen i att det är möjligt att förändra och hitta nya lösningar och uppfinningar. Ett exempel är när barnen bygger rutschkanor. Barnen vill bygga på ett sätt och pedagogerna på ett annat. Det visar sig att barnens lösning är mer hållbar. När pedagogerna påpekar att ett träd är farligt placerat precis framför rutschkanan, berättar barnen att det är ingen fara för trädet är av gummi och tanken är att man ska studsas in i det. Sådana lösningar hade vuxna nog aldrig kommit på och pedagogerna menar att det visar hur viktigt det är att verkligen lära sig att lyssna på barnen, aktivt.

VAD ARBETET SKA LEDA TILL

Innan arbetet börjar formulerar pedagogerna ett tydligt och omfattande syfte med arbetet, ett syfte som omfattar både lärandemål och undersökningsmål. Det förra skulle kunna kallas uppnåendemål och det senare processmål:

- Barnen ska bidra med idéer om hållbar stadsutveckling och samarbeta med stadens stadsutvecklare och byggprojektledare.
- Barnen ska utveckla förmågor att kommunicera, ställa hypoteser och prova idéer, tänka kritiskt och arbeta kollaborativt.
- Barnen ska skapa kunskaper och få insikter om barns rättigheter.
- Barnen ska konstruera med estetiska uttrycksformer och lära sig om teknik och naturvetenskap.
- Barnen ska skapa ett gemensamt bygge och skapa berättelser genom animationer och filmer.

Arbetet avslutas med att barnens arbeten ställs ut i Stads-
husets foajé, där bland annat kommunalrådet Andreas Schön-
ström tar emot.

FAKTA - FANTASI

Förste förskollärare på förskolan Bladbaggen, Maria Rundquist Visser, menar att det är viktigt att barnen får vara med och ha ett reellt inflytande över hur staden utformas, att de får vara med i demokratiska processer i samhället, på riktigt. Hon fortsätter:

Det här projektet har betytt väldigt mycket för barnen. Det har gett dem ett fokus. Barnen har känt att vi vuxna har lyssnat på dem och att deras idéer och tankar har tagits på allvar.

Pedagogerna ser att barnen har samarbetat och utvecklat sin fantasi och sina kreativa förmågor. De har varit koncentrerade och haft ett gemensamt fokus när de har skissat och byggt. Pedagogerna har verkligen lyssnat på barnens idéer, minsta lilla idé har varit betydelsefull.

Kopplingen till barnkonventionen har varit viktig och skapat en struktur och en röd tråd för både vuxna och barn. Barnen har visat stor entusiasm för arbetet. De har längtat till gruppen och till arbetet i den gemensamma ateljén. De har ofta dragit in sina föräldrar i ateljén för att visa skisserna, modellerna och byggena. Barnen har gett sig hän i byggandet. Gäster som besökt förskolan har häpnat inför barnens kreativitet i ateljén, och både barn och vuxna har vuxit, lärt sig saker och haft kul ihop. Under projektet tycker sig pedagogerna kunna se att barnen använt sig av och utvecklat de fyra förmågorna att kommunicera, ställa hypoteser och prova idéer, tänka kritiskt och arbeta kollaborativt. De menar också att samarbetet med stadsbyggnadskontoret och Skanska har varit värdefullt för alla parter.

En utmaning har varit att hitta en balans mellan fakta och fantasi. Vissa begrepp är svåra för barnen att förstå. Därför har det varit viktigt att återkomma till begreppen många gånger i arbetet

för att på sikt ge barnen möjlighet att få en fördjupad förståelse. Det har varit en utmaning för pedagogerna att släppa kontrollen och lita på barnens förmågor att lära och komma vidare i arbetet. Det har visat sig att barnen ibland har bättre lösningar än pedagogerna, och även stadsutvecklarna, när de får ha inflytande på riktigt. Pedagogerna är eniga om att det kräver tid, tålamod och stor envishet för att hålla ihop ett stort projekt. Å andra sidan ger det väldigt mycket och är verkligen värt det.

När barns bilder får liv

Som ett led i en strävan att barnens röster ska höras, sätta spår och få göra skillnad har några förskolor – Bladbaggen, Boken, Lekatten, Rörsjön, S:t Gertrud och Södertull – bjudit in en animatör, Lasse Persson, som har tecknat med barnen om aktuella frågor. Det har bland annat handlat om konsten att lära sig cykla och därmed riskera att slå sig så att blodvite uppstår, men också om corona. Teckningarna med barnens förklarande ord har Lasse tagit med sig till sin verkstad och sedan animerat dem. Det har blivit tre kortfilmer som beskriver verkligheten ur barns perspektiv uttryckt genom deras teckningar och deras kommentarer. Lasse har återvänt till några förskolor och låtit barnen teckna vidare efter att de först har sett sina teckningar, men nu i animerad skepnad.

Pedagogerna på den aktuella förskolan säger att de kan se och höra hur mycket det betyder för barnen att deras ord och röster får ett värde när de berättar genom att teckna. Det belyser vikten av att bli lyssnad på. Pedagogerna menar att det händer något när barnen får sätta ord på vad de vill förmedla med sitt tecknande. Nästan som att deras bilder blir en del av verkligheten.

Barnen upplever att deras tankar om corona, döden och rädslor blir synliga i de animerade filmerna inte bara för dem själva utan för alla som tittar på filmerna.

Pedagogerna betonar att det spelar stor roll att Lasse förmedlar en sorts trygghet när han tecknar och pratar med barnen om deras bilder. De barn som varit med tidigare berättar för de andra

barnen att han snart ska komma, han med kepsen. Barnen är så ivriga och berättar:

Han var rolig!

Vi ska göra film!

Arbetet med barnens tecknande har gett en ny dimension till möjligheten att genom förskoleverksamhet ge barn tillfälle att ha en röst om stora och viktiga frågor som förmeras genom tillägg från en konstnär. Vi menar att det är intressant och borde kunna ske i långt större skala, men att det gäller att vara vaksam på hur processen ska gå till. Mer om det i följande avsnitt.

Konstnärens och estetikens roll

När barns röster har fått höras och spela roll så finns det något gemensamt viktigt att fundera över. Det är uppenbart att barns röster främjas om de får uttryckas på olika sätt, inte minst med estetiska uttrycksformer. Detta har tidigare beskrivits som estetikens kraft (Dahlbeck & Bogren 2020).

Men för att barns berättande i bild, filmer och modeller ska få ett ökat värde kan konstnärlig och hantverksmässig kunskap spela en avgörande roll. I två fall som nämns i berättelsen om förskolebarns möjligheter att göra sina röster hörda har deras röster, i form av teckningar, bilder och filmer, destillerats fram och bearbetats konstnärligt för att rösternas kommunikationsvärde ska öka. I bägge fallen har produktionen av uttrycken skett i förskolan av barnen, men den konstnärliga bearbetningen har skett utanför förskolan av konstnärer. Det kräver en stor lyhördhet från konstnärens sida att verkligen lyckas fånga berättandet och rösten ur barnets och barnens perspektiv. I fallet med animationer har konstnären varit på plats för att teckna tillsammans med barnen i syfte att på så sätt få hjälp att tolka bilderna ur barnens perspektiv. Men vi vidhåller att det kräver en stor medvetenhet, lyhördhet och värderingsförmåga så att barnens uttryck inte riskerar att

användas för att stärka en konstnärs egen berättelse. Den konstnärliga skickligheten och förmågan ställs helt enkelt i barnens tjänst för att ge röst åt barnens egna perspektiv. Vi menar att det inte är så vanligt förekommande. Det kan ju också innebära att även röster som utmanar på olika sätt och inte är ”politiskt korrekta” får komma till tals. Å andra sidan har väl aldrig demokratiska processers resultat varit förutsägbara eller lätta att hantera. Inte desto mindre rymmer de ett lärande som är nödvändigt och meningsfullt.

Stadsbyggnadskontoret tycker till om barns perspektiv

Låt oss knyta ihop säcken. Ett kommunalråd inleder detta kapitel med att säga att om staden verkligen tar hänsyn till barns perspektiv så blir det en bra stad för alla. Vi menar att det kräver att man förstår skillnaden mellan att utgå från ett barnperspektiv och att utgå från barnens perspektiv. På stadsbyggnadskontoret tycks man ha förstått det. Steffanie Esse uttrycker det så här:

Vi arbetar regelbundet med barnperspektiv i våra processer på stadsbyggnadskontoret eftersom det handlar om att skapa förutsättningar för goda livsmiljöer för alla som bor eller befinner sig i Malmö. Men barns egna perspektiv får inte alltid det utrymme de förtjänar.

Därför är det spännande för stadsbyggnadskontoret att samarbeta med skolor och förskolor och hitta vägar som är win-win för båda parter.

Resultatet, det vill säga stadsmiljön vi planerar för, blir bättre när fler perspektiv kommer till tals. Ingen av medarbetarna som jobbar på stadsbyggnadskontoret är 5 år gamla och vet hur det känns att gå till förskolan längs just den här vägen. Eller är 15 år och vill ha ett lagom avskilt ställe att hänga med kompisarna på.

När barn deltar i stadsbyggnadsprocessen lär de sig dessutom hur staden byggs och vad man kan ha inflytande på. Själva processen som leder fram till resultatet, den byggda stadsmiljön, har ett värde i sig, det är demokrati på riktigt.

Även för förskoleverksamheten i stort i Malmö finns det tankar som styrker att det påbörjade arbetet på förskolorna är just bara påbörjat. Så här tänker högsta ledningen, förskoledirektör Peter Lindberg:

För att lyckas bygga en stad för framtiden behövs många aspekter vägas in, arkitektur, social hållbarhet, människors rörelsemönster och så vidare. Människorna som ska bo i den framtida staden är barn i dag och för att lyckas med att bygga en framtida socialt hållbar stad är barnens röster en nyckel för att lyckas. Att lyssna på barnen på riktigt och på ett professionellt sätt där barnens röster får ett reellt inflytande tror jag är en aspekt som vi alla behöver bli bättre på. Det gläder mig därför mycket att vi i Malmö ser flera exempel på att detta sker, och jag har en förhoppning om att detta arbete kommer att utökas och att framtidens Malmöbo till exempel kan säga: ”Denna väg och detta övergångsställe var jag med och påverkade utseendet av när jag gick i förskolan.”